

SETMANARI ILUSTRAT, DE LITERATURA, NOVAS Y ANUNCIS

Dedicat ab preferència al deşarrollo de la vida teatral de Catalunya

PREU: 15 CENTIMS — SURT LOS DISSAPTES

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

En Barcelona Ptas. 2 trimestre
 Fora ciutat » 2 »
 Los suscriptors del interior reben las obras del
 : : : : : folletí encuadernadas : : : : :

DIRECTOR

D. Joan Bru Sanclement

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ

Carrer de las Cabras, 13, 2na (Bussó á la escala)

PREUS DE CADA NÚMERO

Número corrent 15 cénts.
 Los números atrassats son al mateix
 : : : : : preu y sense folletí : : : :

Enrich Ibsen

Lo sigle XIX, en sa darrera década, s' ens presenta vacilant y de transició, fent vía envers horitzons nebulosos respecte á sociología; y com la literatura es lo medi de propagar y expressar las ideas de que més se fa ús en nostres días, d' aquí naix lo qu' ella navegüi també sense rumbo fixo.

La preponderancia que va obtenir lo sentimentalisme en la novela y en lo drama, s' ha extin-

git y los noms creats per aquella escola que donaba tota la importancia á la part imaginativa y á la hermosura de formas, han quedat de moment oblidats. Substituhí al romanticisme lo realisme, cual escola ha caigut per lo pol oposat, escola que tampoch era nova, donchs que també habia tingut sos conreadors y defensors á mitjans de sigle, essent derrotada per la reacció romántica.

Lo temps avansa y lo deliri de novetat s' apodera de totas las inteligencias, se pren lo teatro y lo llibre com á camp hont se explanan y lluitan las ideas de concepció més eterogénea y al realisme, apenas implantat, vé á enderrocar lo simbolisme, lo terrorisme y lo misticisme ab tal varietat de matissos, que cada nou autor se proclama un mestre y cada mestre, al reunir una dotzena de deixebles, se presenta ja com redemptor de la humanitat plantejant téssis qu' ell ne diu problemas, pero problemas que pera ser tals los falta la condició de solució, puig que no més tenen la de enunciat, plantejament é incògnita.

L' home que sens dupte més ha revolucionat en aquest sentit, es Ibsen, d' ell pot dirse que es lo simbol de infinitat de teorías que ningú compren y que l' afany dels innovadors accepta y proclama de bondat superior.

La realitat, la verossimilitut, ni tan sisquera lo humá, cal buscarse en las obras del gran escriptor noruech, y sense reunir tals condicions, sols s' explica que hagin obtingut senyalats

triomfs per la nota d' estranyesa que en ella domina. Se desitja novetat, y lo seu es tant nou, que sorpren y s' endú la opinió dels que pensan poch y no més buscan impressions fortes, es tant nou, que deixa de moment sorpresos y á voltas vacilants als amichs d' aquilatar lo mérit de las obras en lo crisol del análisis, pero la fama de Ibsen passará com passan per l' espay estrellat los estels ab cua, pera quedar com á memoria d' ells lo seu nom apuntat en los registres dels observatoris astronómichs. Y lo seu nom quedará apuntat en la historia del art dramátich no pas per la revolució que la escola seva hagi produhit, sino perque Ibsen executa ab talent, se sab surtir airós dels més difícils passos del art escénich, te grandiositat de concepció y sab posar en boca dels seus personatjes pensaments de estudiat valer.

Pera nosaltres, es Ibsen home de talent indubitable, pero no creyem sia home de fe, en la part comprensible de las teorías que exposa, no; es home que ha comprés lo modo de explotar la nova tendencia que te tothom en vers lo singular, y s' ha volgut singularisar desde lo afectat de la seva fesomia fins á lo convencional de sas produccions dramáticas.

Fentho aixis, cap á sas vellesas ha lograt ferse un nom europeu y crearse una posició sólida, cosa que no lográ ab infinitat d' anys de treball tot y sent un bon autor cómich, ants de determinarse á fer la evolució que caracteriza son present.

J. BRÚ.

Teatro Catalá

SENSE JUSTICIA, JUSTICIA

Melodrama en un acte, en vers, original de D. Ramón Carrall, música de D. Adriá Escarrá. Estrenat la tarde del 6 en la Societat Roger de Lluria.

Devant de numerosíssim públich que omplía ab excés l' espayós local ahont actua tan distingida Societat, s' estrená aquesta obreta, la primera que son jove autor dona á la escena, denotant ab ella qualitats apreciables y de bon resultat, si bé 'ls cultiva pera tan difícil art.

Se nota en la lliga d' escenas cert esfors que perjudica l' obra y aixó junt ab que 'ls personatges son poch reals fa que s' hi noti la feyna d' un aprenent.

Adornan la representació alguns inspirats números musicals qu' hi resultan aplicats ab poca justesa per lo que 's refereix á l' acció ó istil del género.

Lo desempenyo molt cuydat, surtint ayrosos los joves aficionats de sos difícils personatges. Estigué á càrrech de la Sta. Mercader y Srs. Pau, Mercader, Ballart, Tous, Sánchez, Condominas, Marsal y Palumé.

La propietat escénica bé, escepte la indumentaria en que 's presentaren alguns pagesos cataláns, ab lo vestit conegut per *aldeanos* y altres usant boina.

L' autor sigué molt aplaudit y fentsel objecte d' una ovació al final de la representació, fins á obligarlo que enrahonés, ab lo que trovém que se 'n va fer un grá massa. Bo es alentar als joves, pero no á enganyarlos ab desentonats entusiasmes.

MARÍA

Drama en tres actes, en prosa, original de D. Salvador Sarrado. Estrenat la nit del 6 en la Societat Niu Guerrer.

Aquest altre estreno, es també obra de fruit primerench ja que ab ella debutá son autor.

La estructura y fibra de l' obra son una revelació de que l' Sr. Sarrado posseheix condicions de valúa pera l' art dramátich propiament dit. La tensió dramática que desde'l comensar lo drama fins á son final se sosté, va creixent ab bon acert.

Nótashi infinitat de convencionalismes, fills de la inesperencia escénica, que l' autor pot corretgir ab l' estudi, aixis com certs arcaismes y castellanismes en lo llenguatge que, passat d' aixó, es pulcre y elevat.

Lo desempenyo sigué dut ab carinyo baix la direcció del Sr. Carreras, secundantlo degudament la Sra. Mora, Srs. Mora, Coll y Pruna.

Se demaná al autor á cada final d' acte, concedintseli justos y merescuts aplausos.

J. X.

Vergonyant

Vestida de negre, tapant sa cara ab un vel, sempre á la mateixa cantonada del carrer de la Diputació y á las mateixas horas; quan veyá venir algú s' adelantava una ó duas passas de la paret bo y allargant una de sas mans grogas y escardalencas, murmuraba no se sab quinas paraulas, recullía l' almoyna si n' hi havia y tornava á recular fins á la paret que retornava á projectar sa tétrica silueta...

En Ricardo, de brasset ab la seva Lluisa, cada nit al sortir á donar lo passeig de costum, no deixaren ni una sola vegada d' entregar á la pobre vergonyant, una moneda de plata.

Es lo que digueren un dia parlantne ab la senyora Amparo y sa filla Pura, vehinas que habitavan lo pis del costat:

—Creguim qu' es una satisfacció molt gran la que tenim en fer caritat á n' aquella pobre dona.

—Sí, sí, digué la Lluisa, me coumou molt, penso... deu esser una mare de familia rodejada de miseria ó quan menos una infelis dona que haurá disfrutat riquesas y benestar y ara se veu obligada á demanar caritat... Quan veig una d' aquestas donas, m' inspira sempre 'l recort de alguna historia desgraciada.

—¡Ay! sí, fan molta llástima,—digué la Pura.

—Be, sí,—reprengué la mare,—pero 'm sembla que la majoria no ho necessitan, y fan lo paperot d' estarse plantadas en una cantonada vestidas d' aquella manera per inspirar més llástima...

CATALUNYA ARTÍSTICA

Claustre del monastir de Banyolas

— Ca, no ho vull creurer, — respongué la Lluïsa.

— Sempre he cregut—ajuntá en Ricardo—que una persona que per demanar caritat se tapa la cara, es per evitar humillants miradas que li recordarían épocas passadas.

— Sí, sí, fan molta llástima, — digué la Pura.

— No 's cregui — reprengué la mare — que jo també 'ls hi faig caritat. Veurá, casi hi tenim obligació.

— Si vejés aquesta que trovém cada nit, cregui qu' una no pot de menos...

* * *

Quan estigueren á solas en Ricardo digué á la Lluïsa, referintse á l' anterior conversa:

— ¿Sabs que la Pura ab tot y esser tan taritlarot te més bon cor que sa mare?

— ¿Que la senyora Amparo? Ja ho crech, home. Si per mí aquesta dona no n' ha tingut may de cor... ¿Qui sab encare á lo que té de veurers!

— Desseguida hi diu la seva. ¡Es molt despreocupada!

— Segons per qué, un xiquet massa. Ahont s' es vist fer com fá moltas vegadas, anarsen sola sapiguent que deixa á dintre 'l pis á sa filla, festejant á solas ab lo promés. Encare qu' ell vagi ab bon fi, aixó una mare, si acás ni es, no ho deu permetrer. ¡Després dirán si la gent enrahona!

— Be, mira noya, que s' arreglin. Cada hu pen-

sa anar be á sa manera. Ja fa temps que veig que la Pura vá molt empolainada, ab lo seu sombrero, llassets y sombrilla, y, vaja, no sé de quin sacristia poden surtir tantas missas. No crech pas que sia brodant ni fent *nubas*.

— Diu qu' es filla d' un militar. Sa mare deu tenir paga.

— Voldria veurel aquest militar...

— D' aixó si que no 'n perillas.

* * *

— ¡Avuy si que 'm sab greu! altre vegada he tornat ha sortir sense un céntim. ¡Ja van dos dias seguits! Aquella pobre dona tornarà ha quedar sense caritat, pensarà que ja no n' hi volém fer més... Demá li daré duas pessetas...

Aixís s' esclamava en Ricardo, una nit, al trovarse casi al devant de la pobre vergonyant, que, al tenirlos aprop, com de costum allargá la má.

En Ricardo s' escusá dihentli que no duya cap moneda, pero en lloch de fer com la nit anterior, que demostrá conformarse, insistí repetidas vegadas, los interceptá 'l pas, propassantse fins, ab extraordinari descaro, introduhir un dels seus dits á la butxaca de la ermilla d' en Ricardo. Aquest, sens poguer dominarse, aixecá la má donantli tan tremenda bofetada qu' encare que 'l vel privá 'l soroll, no degué amaynar gens lo dolor que feu retrocedir á la vergonyant que, tambalejant, aná á sostindrerse á la paret.

Se sentí un ¡ay! més no 'l seguí cap xisclet, sols alguns gemechs apagats.

La Lluisa precipitadament se n' endugué del bras al seu marit, dihentli:

—¿Y ara Ricardo? ¿que has fet?

En Ricardo estava exitat, nerviós, no feya més que dir:

—¡Que hi fet! ¡Quina barbaritat! ¡pegar á una pobre dona!

—Be, calmat, Ricardo; sí, has fet mal, pero ella n' ha tingut la culpa... tant insistir... y aquella acció tan atrevida...

—No, no 'm disculpis. ¡No m' ho perdonaré may de la vida!

En lloch de seguir passejant, se 'n anaren á casa.

En Ricardo passá molt mala nit, á la matinada encare repetia:

—¡Quina barbaritat! ¡No me la perdonaré may de la vida!

—¡Pero Ricardo! posat sobre sí... no hi pensis més... y procurarém que ningú se n' enteri...

—Particularment aquestas d' aquí 'l costat. ¡No hi farien poca broma, tan burletas que son!

—De bon demati ja he vist á sa filla que surtia tota atrafegada. ¡No sé ahont podia anar á 'n aquella hora!

—Potser á tornar la feyna...

—¿Qui, ella? per aixó surtir de bon mati, quan sempre 's lleva á l' hora que 'l porch canta?...

* * *

—Ay carat, Ricardo, vetaquí 'ls trafechs que ¡quest demati tenian las d' aquí 'l costat, la filla entrá y sortí á cada punt, la mare no deixarse veurer...

—¿Y qué?

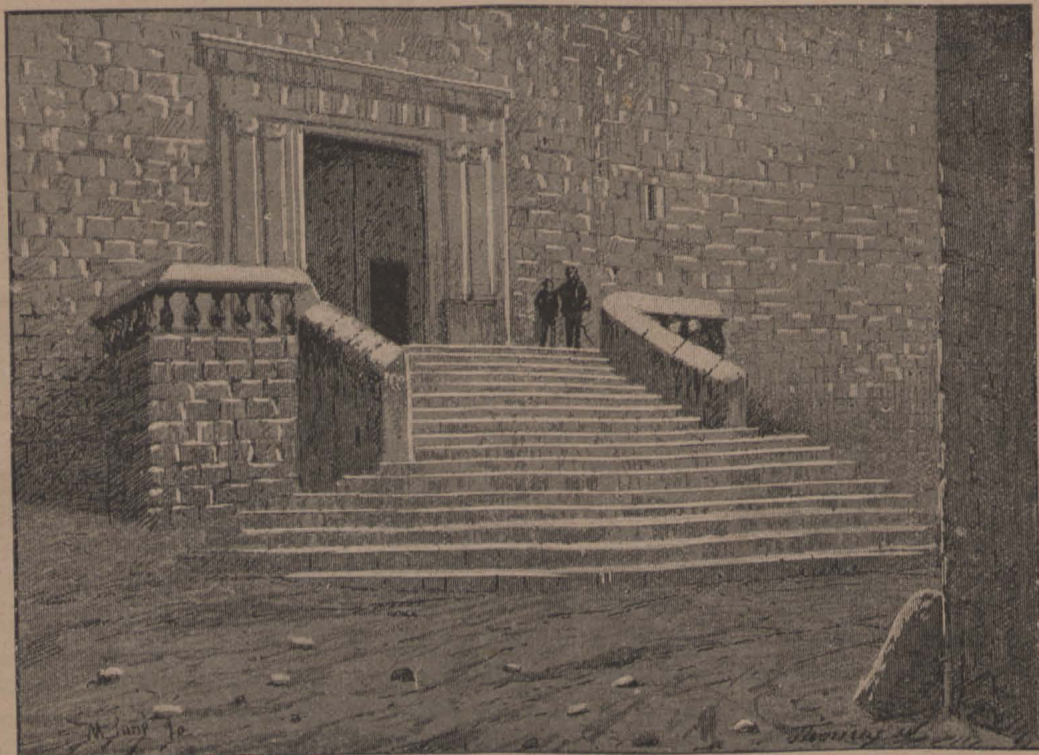
—Que mudan de pis, abaix al carrer ja hi ha la conductora que vé pe 'ls trastos.

—¿Sabs qu' es molt estrany?... Ja que sembla que se 'n volen anar sense dirnos res, estigat á l' aguayt y quan vegis sortir á la senyora Amparo m' avisas...

Aixis va ferho la Lluisa y quan arrivá lo moment oportú que la senyora Amparo tot cap baix emprengué la sortida, en Ricardo la perseguí, aconseguintla ja 'l portal de l' escala. Anava á demanarli una satisfacció per la silenciosa fugida, però no li calgué ya que la seva actitud, la insistencia en desferse d' ell, l' espurneig d' ulls y una galta ab la marca morada d' una bofetada li descobriren lo qu' ell no s' hauria imaginat may.

Una paraula de despreci y algunas llágrimas d' ira sigué la despedida que 's donaren entre els dos.

CATALUNYA

Iglesia de Cassá de la Selva

CATALUNYA PINTORESCA

Plassa de Banyolas

En Ricardo se n' en torná cap al pis, tot cantant, demostrant haver recobrat son caracter alegre.

— ¡Ay noya, — digué á la Lluisa, — quin pes m' hi tret de sobre! ¿Sabs la tapada del carrer de la Diputació?

— Sí...

— Donchs era la senyora Amparo.

— ...Veus home? vetaquí aquellas surtidas de nit y tornar tan á deshora...

— Sí, Lluisa, era ella mateixa, encare dú la cara senyalada... ¡Ay, y qu' estich tranquil!... perque encare que sempre resulta una mala acció plantar una bofetada á una dona, ara, al sapiguer qui era, no més me sab greu una cosa...

— ¿Quina?

— No havernhi plantat duas.

J. XIMENO PLANAS.

Cop de ploma

(DESPRÉS DE REYS)

Las joguinas que 'ls Reys portan
son com nostras il·lusions;
ab ánsia son esperadas
y com ellas duran poch.

Quan arriban ¡qué bonicas!
s' usan, s' espatilan de cop,
y desapareixen per sempre
com bombollas de sabó.

Las joguinas al ser vellas
se llensan... ¡qué lletjas son!...
Las il·lusions quedan mortas
en un reconet del cor.

J. AYNÉ RABELL.

Servey de fora

ESPARRAGUERA.—La compañía de sarsuela que actúa en la Societat «Siempreviva», en la funció que doná lo día 1, formá part de son programa la divertida obreta *Celos d' un rey*, quina execussió sigué bona á cárrech de las Sras. Cartanyá y Ferrer y dels Srs. Querol, Roca y Mestres.—B.

GRACIA.—Diumenje passat los joves Srs. Anglada y Camps varen dar en lo Circol «La Granada» la funció de son benefici, posant en escena lo drama *Muralla de ferro*.

En lo esmentat Circol se prepara una funció extraordinaria en la que la Companyia que dirigeix l' estudiós actor D. Anton Pierá, posará la celebrada obra del Sr. Guimerá *María Rosa*.

* * *

En la funció de reglament que 's doná lo diumenje últim en lo «Cassino Artesá de Gracia», se representá lo bonich drama *Cercol de foch*, podent dir de la execució que tots quants hi prengueren part se portaren regularment be.

* * *

En lo «Circol de Propietaris», de Gracia, se representá lo diumenje prop passat lo conegut drama *La Creu de la Masía*.

Lo desempenyo fou bó així en conjunt com individualment, escoltant sós intérpretes forts aplausos durant la representació.

* * *

La nova obreta *Sense titol*, que 's representá lo diumenje en lo «Centre Instructiu y Recreatiu», de las

Corts, feu riurer de debó á la numerosa concurrència que omplía la sala.

De la execució sols podem dir que, deixant á part al Sr. Marieiges que feu un D. Pere ab bastanta sombra, los demés que hi prengueren part semblava que havían estudiat los papers per las escobertas.

No passá així ab la sarsuela *Primer jó*, que 's posá després, puig que tingué una execució bastant acertada.

En lo esmentat Centre tindrà lloch demá una funció extraordinaria á benefici del jove aficionat Sr. Gual, en la qual se posarán en escena lo drama *Cercol de foc* y la parodia *Cercol de bota*.—P. M.

VICH.—Durant las passadas festas, s'han representat:

En lo teatro «Ausonense» y per la companyia de aficionats del Cassino «La Unió Comercial Vicense», secundats per las Sras. María Morera y Matilde Amich, la bonica comedia de D. Frederich Soler, *Lo Didot*, distingintshi tots quants hi prengueren part, especialment las senyoras citadas y los Srs. Anglada, Vilá y Aguilar; va acabar la funció la divertida pessa *Tres y la María Sola*.

En lo «Centre Tradicionalista», las comedias *L'explo-tador dels tontos* y *La Grossa de Nadal*, distingintshi los Srs. Ballbona, Bataller y Anglada.

En la Societat ausellera y pescadora «La Primitiva», varen estrená son teatro ab las comedias *De Gorras y Sebas al cap*, distingintshi, particularment en la primera, los Srs. Redorta y Anglada.

En lo «Centre Industrial» continua obtenint molt bonas entradas la companyia de sarsuela que hi actúa baix la direcció dels Srs. Jordá y Guasch. Los directores se distingeixen notablement, sens dir menos de las tiples Srta. Valor y Sra. Simó.

Lo día primer de Janer se inaugura la Societat coral «La Dalia», cantant ab molt ajust algunas pessas y celebrantse un lluhit ball de societat.—S.

BARCELONA

Detall del Parch

El fossar

La terra ha aclucat ben fort las parpellas;
 la fressa no s'ou
 del pagés feyner que de día 's mou
 ni 'l piupiuhejar de tendras aucellas.
 Tot es quiet y mut; tot inspira por;
 tot sembla de mort.

Aquí hi ha desmays que á Morfeu es donan;
 allá hi ha xiprés
 mateix que gegants que guardin, sever,

de marbre cent creus que 'l fossar coronan.
 Y, frets, quiets y muts, bo y gelan el cor
 tants símbols de mort.

De ninxos al junt, ab blanca guspira
 l'astre de la nit,
 llanterna d'argent qu'encén l'Infinit,
 l'aspecte li don de cíclop qu'expira.
 El sagrat recés maysó és de dissort;
 en ell hi há la mort.

Allá ahont poso 'l peu espategan ossos,
 cranis descarnats,
 rojenchs, corruptuts; arreu barrejats,
 com germans que son, ab rochs y terrossos.
 Allí tot és trist; tot és desconhort;
 hi regna la mort.

Pro hi creix el roser; el verm hi pastura;
 hi vibra la llum;
 s'hi bressa 'l zefir mormolant zum-zum,
 cumplint tot las lleys de mare Natura.
 La vida y mohiment hi imperan més fort
 si hi regna la mort.

CLAUDI MAS Y JORNET.

Teatros locals

PRINCIPAL. — Ab molt bona entrada, dimars passat se doná lo benefici del discret actor Sr. Manso, ab la divertida comedia *Servicio obligatorio*, obra que cada día es vista ab més gust per sas divertidas situaciones.

LICEO. — L'exit obtingut del ball *Die Puppenfee*, ha superat á lo que ja de sí se n'esperaba. Los ballables son ben conuinats, l'assumpto senzill y apropiat, y la música molt agradable.

Creym que sas representacions arrivarán á bon número.

ROMEA. — Pera dilluns vinent s'anuncia l'estreno del drama en tres actes *La bogeria*, original del aplaudit D. J. Got y Anguera, y pera 'l dimars següent la comedia en un acte, de D. Joaquím Riera y Bertrán, titulada *Tocats del ala*.

Dels dos estrenos contem ocupansen en lo número próxim.

TÍVOLI.—Per aquesta nit está ficsada la inauguració, ab una nova companyia que, ab molt aplauso, ha estat actuant llarga temporada en los teatros de Sabadell. D'ella forman part las conegudas tiples Concepció Cubas y Pepeta Alcácer, y 'ls Srs. Allustante y Las Santas. La direcció estaré á carrech de D. Joan Cubas y del mestre Taberner.

Lo género predilecte será 'l de petita sarsuela y de aquesta especialment la que dú música del célebre mestre Chapí.

NOVETATS.—Melodrama castellá á diari y entradas molt escassas, ab lo que 'l publich demostra prácticament que la cosa no va prou ben encarrilada.

Dilluns, benefici del actor catalá Sr. Tressols, ab melodrama castellá. Bastanta concurrència acudí á manifestar las simpatias que 'l estudiós actor se te guanyadas.

S'esperan ab desitg algunas de las novetats anunciadas al inaugurar la temporada.

ELDORADO. — Dimars s'estrená la sarsuela en un acte *De P. P. y W.*, que no satisfé gran cosa al públich.

Dimecres se reproduhí, havent sigut reduhida á un acte, la divertida comedia *De Getafe al Paraíso*, que opiném proporcionarà bonas entradas.

Per ahir estava anunciat lo benefici de la distingida tiple Lucrecia Arana, quina funció es de suposar se veuria molt concorreguda.

GRANVÍA. — Diumenge torná á rependrer ab molt bon peu, las funcions de sarsuela económica que tan bons resultats donaren en temporadas anteriors.

La companyia es la mateixa, de manera que 'ls artistas ja tenen lo bon credit adquirít de nostre públich.

LABRUGUERA.

Enveja

Del ayret de matinada
n'estich, nineta, envejós;
puig que sempre vé á besarte
aixís que surts al balcó.

Y allá, entre mí sempre penso
«aqueix ayret ¡qu' es ditxós!»
Y ab vent convertím voldría
tant sols per ferte petóns.

ARÍSTIDES DANYANS.

* * *

Las llágrimas sentidas
Que la mare amorosa
Deix sobre nostras galdas
Al darhi un bés preciós,
Son gotas de rosada
Que com ellas refrescan
Y donan alegría
A nostre entristit cor.

Lo plor de nostra aymada,
Que ilusionada 'ns mira,
Son plor que cau com pluja
Desobre 'l nostre cor,
Es nectar que en la vida
Endolsa la amargura
Y fa apartar enérgich
Lo melancólich dol.

Lo plor propi, que á solas
'S llensa quan ferida
L'ánima, desfogarse
busca en aquest consol,
Lo plor del solitari
Que no calma la pena
Es plor... que ardent regala
Per la galta y vá al cor.

JOSEPH ESCACHS Y VIVED.

CATALUNYA PINTORESCA

Bellpuig

Novas

Comensa avuy á publicarse en lo folletí la bonica parodia de *La Verbena de la Paloma*, titulada *Los gelos de la Coloma ó baralla de dos guapas per un jove comprimit*, estrenada ab molt bon éxit en lo teatro Tívoli, lletra de D. Artur Guasch Tombas y música del mestre Carlos Oro.

Aquesta obreta quedarà llesta ab lo número vinent.

Una de las obras que tením pera sa próxima publicació en lo folletí, y quina noticia anticipém perque creyém han de véurerla ab gust nostres constans favoreixedors, es lo celebrat y popular drama catalá *Don Joan de Serrallonga*, original del Excm. Sr. D. Victor Balaguer, y quina edició fa molts anys está agotada.

En lo Saló Parés aquesta setmana ha cridat l'atenció del públich la colecció de notables quadros del celebrat pintor Barrau, entre 'ls que destaca especialment lo titulat *La Viacrucis*, reproduhint una costúm de la comarca d'Olot.

Lo millor elogi que d'ells cap fersen es que ja tots están venuts y á molt bon preu.

Ha mort á Valencia l'escriptor regionalista D. Manuel Lluch y Soler.

Era molt jove encare y 's creá molts admiradors per la gracia especial ab que componía los trevalls literaris del setmanari *La Traca*, del que n'era director. Entre las classes populars va crearse molts simpatias.

En la funció que doná diumenge la Societat «Roger de Lluria», se representá la bonica producció de Frederich Soler, *Lo Teatro per dius*.

Ab tot y esser son desempenyo molt difícil, venceren ab lluhiment tots los qu'hi prengueren part.

En lo teatret de la Societat «Niu Guerrer», s'ha estrenat un ingenió teló d'anuncis. Es lo més bonich y original que 'm vist en lo género, y que dut á teatro públich havia de veurers ab més gust que 'ls rutinarios istils que pera tal objecte emplean las empresas anunciadoras.

Lo teló d'anuncis de que 'ns ocupém ha sigut ideat y executat per D. Joan Pruna.

Actualment á més d'altres teatros que á Barcelona cultivan género foraster, n'hi ha quatre qu'es dedican esclusivament á la sarsueleta castellana dita del género chico.

Aixó fem constarho pera que 's vegi quant inútil re-

sulta lo temor de algunas empresas que, n' obstant y honrar son primer ó segon titul ab lo de Teatro Catalá, mal adoptat per cert, ja que á més de barrejarhi representacions castellanas, la majoria dels actors que dels genis de nostra terra viuhén, demostren quant poch amor hi duhen, escullint obras forasteras para sas funcions de benefici, y que per lo tant, las tals empresas, ó las que vulguin, poden ab molt bons resultats, implantar á Barcelona un verdader Teatro Catalá, cultivant esclusivament lo género de dit nom, ja que sempre en nostra ciutat hi han de quatre á sis empresas que á l' hora se dedican á géneros forasters.

Si per lo exposat no n' hi hagués sufficient pera la comprensió de la idea á que 'ns referim, pensém algun dia ocupansen detingudament ab datos irrefutables.

De moment, vegis com durant lo present iver, la Societat que més ha prosperat, conseguint veurer sas funcions concorregudas com d' anys no s' havian vist en altres similars en lo teatro Romea, ha sigut la Societat «Tertulia Catalanista», quinas series de funcions son esclusivament catalanas.

Desgraciadament la rutina que minba á nostres actors y empresas catalanas, no deixa veurer quanta honra y profit recullirian los que un verdader Teatro catalá implantessin. Afortunadament aixó s' acosta y 's veurá prácticament, á no tardar, quanta vida té 'l Teatro Catalá per si sol, sense barrejas forasteras, ab empresa y actors que de cor l' estimin, y sense altre classificació d' autors que 'ls que per son merit y talent valguin.

Després d' una voluntaria suspensió de molts mesos, ha tornat á reapareixer lo setmanari catalá d' ideas adelantadas, *La Tramontana*.

Ben vingut sia.

Lo mes passat diu que recorrian los carrers de Cádiz demanant caritat dihent qu' eran músichs, *víctimas de la catástrofe del Liceo*, uns quants individus.

Afortunadament se descubrí aviat que 'ls tals eran uns perduts que s' havían aprofitat de tal excusa pera treurer partit de la desgracia.

Nostre públich, tan aficionat á trovar la semblansa á tots los noms ó tituls estranys, al del ball que 's representa en lo teatro del Liceo, baix la designació de *Die Puppenfee*, ha trovat un similar ab las paraulas *de dia li puch ben fé*.

Una de las empresas locals, te 'l proposit de reproduhir l' antiga obra de màgica *La Redoma encantada*.

Cul de sach

—¿Que diu que has ofert un regaló á l' Enrich?
 —Sí, pero crech sortirne molt barato; la oferta es condicional.

—¿Sí?

—Ab la condició de que no li xiulin l' obra que volen estrenarli... afigurat...

AUCELL FERESTECH

Águila Impostum Contribucionem

Amor de mare

La que es mare per un crim
 que 'l món li afronta crudel,
 al besá al seu fill arriba
 fins á la gloria del cel.

JOAN RIBAS PUIGVERT.

Humuradas

Si de 'ls morts ne fuig l' ànima
 Y s' encarna á altre cos
 ¿Qué hi fem per la terra
 Ab l' ànima d' un mort?

Al Deu del amor lo pintan cego,
 ¡Mireu quins esculls!
 No sé si vol dir qu' es que no hi guipa,
 O qu' está fins als ulls.

Deu no devía dir pas
 «Si no pots pagarte la cadira
 no seurás.»

LAMBERT ESCALER.

Xarada

Animal trovarás tú,
 en la *hu*
 part del cos, es *segona*
 y ma *total*,
 un carrer de Barcelona

TINGLADO.

Geroglífich

V O T
 III
 †
 H

ARMANDO DE DORDA.

Las soluciones en lo próxim número.

Correspondencia

Maurici Gurb, més concis potser aniria. — M. Cals, no 'ns preocupa gens. — Victoriano Romeu, lo tercer anirá. — Manuel Parcerisa, vegis ab lo corresponsal. — Un suscriptor, per aquest no pot esser, veurém d' implantarho pera 'l vinent. — Joseph M. Llebaria, tenim en cartera ja un treball per l' istil. — A. Prats Saladrigas, la solució es castellana. — Noy Gori, refugim los *sonets* á no ser cosa extra; ¡se n' ha abusat tant! — Joseph Robert, va bé y procuraré que 'l vegi aviat. — M. T. S., es molt gastat. — Marin T, un tan sols. — M. Colomer Cebriá, no es prou correcte. — Jaumet Valentí, van bé tots. — Ll. de M., anirá retocadet. — Joseph Roviralt Calcet, no es propi, aixó á un diari. — Martí Flix, veurém de complaurel.

Lo demés que s' ha rebut no serveix.

AVIS

Tots los senyors que vulgin encuadernar alguna de las obras publicadas en lo folletí, poden passar á verificar lo cambi en nostra Administració, Cabras, 13, 2^{on}, baix las condicions de costum.